

Ajatuksia kesästä - #KESÄIMATRALLA päätös

Tiedote **7.8.2017 16:57**

#KESÄIMATRALLA -kampanjaa teki kesän Imatran kaupungilla viestinnänharjoittelija Riina Tanskanen.

#KESÄIMATRALLA -juttusarjassa tutustuttiin muun muassa kaupungilla työskenteleviin nuoriin, joihin myös Tanskanen kuuluu, ja kampanjan päättää hänen blogikirjoitusmainen tekstinsä, jossa käsitellään Imatraa ja imatralaisuutta nuoren ihmisen näkökulmasta.

Mie olen Riina Tanskanen, Imatran kaupungin viestintäharjoittelija, ja mie rakastan Imatraa koko sydämestäni. Rakastan, täysin tiedostetuista epäkohdista - uudet ajatukset rantautuvat tänne pääsääntöisesti muutaman vuoden myöhässä ja piirit ovat yhtä pieniä kuin Koskenpartaan pääkatu - huolimatta. Tietysti kuvioiden rajallisuus joskus ahdistaa. Kun on kasvanut koko elämänsä kohtuullisen pienessä kaupungissa, kanssavartujat tietävät aika tarkkaan mitä on ollut viisi tai kymmenen vuotta sitten eikä yläasteella saatu vaikutelma poistu ihmisten mielistä välttämättä koskaan.

Pienissä kuvioissa piilee kuitenkin voimavara nimeltä yhteisöllisyys. Suurten kaupunkien kaduilla saa kävellä rauhassa ilman pelkoa mutkan takaa lähestyvistä hyvänpäiväntutusta, mutta samalla ympäristö tekee ihmisestä huomaamattoman. Huomaamattomuus ei itsessään ole pahasta, jos ihminen kokee sen itselleen eduksi, mutta sen kääntöpuolena on tunne mitättömyydestä. Pienuus taas tekee kaikesta henkilökohtaisempaa; pakettiauton kokoisen bussin takapenkiltä kuulee hyvin jututtaa kuskia eikä ole tavatonta nähdä postilaatikon pielessä korillista omenoita, joiden päälle liimatussa lapussa lukee "Saa ottaa!"

Imatralaisuus tarkoittaakin miulle ennen kaikkea yhteisöllisyyttä ja yhdessä tekemistä, ja on ollut kesän aikana hienoa huomata sen näkyvän myös kaupungintalon hengessä. Kun joukko fanityttöjä leirytyi kaupungintalon eteen jonottamaan Robinin keikalle, pidettiin heistä huolta koko talon voimin; ensin surkuteltiin kahvihuoneessa koleaa säätä telttailulle ja sen jälkeen kiikutettiin tytöille Imatra-tarroin koristeltuja suklaapatukoita ja sadeviittoja. Asia tuntui yksinkertaiselta - keikalle jonottava joukko nuoria oli harvinainen merkkitapaus ja totta kai heitä tulisi jotenkin muistaa, mutta tytöt itse kertoivat asiakaspalautteessa saaneensa harvinaislaatuisen ystävällistä kohtelua osakseen.

Meille imatralaisille on siunattu hulluutta, jonka voimin järjestämme kolmet musafestivaalit yksissään heinäkuun aikana ja vielä uskomme tekemiseemme yhtä kovaa kuin paperiteollisuuteen. #KESÄIMATRALLA -kampanjaa tehdessäni pääsin keskustelemaan upeiden nuorten ihmisten kanssa, jotka kaikki heijastelivat omalla tavallaan imatralaisuuden paloa. Pienen kaupungin rajoituksista huolimatta Imatralla on nuoria, joilta löytyy rohkeutta ajaa valtuustoaloitteita sukupuolineutraalien wc-tilojen puolesta ja halua vahvistaa Imatran hiphop kulttuuria - kuulostaa se totuttuihin normeihimme nähden kuinka absurdilta tahansa.

Nuorissa pirskahteleva imatralaisuus on voimavara tulevaisuuteen ja siksi sitä kannattaa ruokkia. Miun hulluuttani on ruokittu, mistä saan eniten kiittää Imatran yhteislukiota, ja kun seuraavaksi suuntaan kirjallisuuden opintojen pariin Tampereelle, mukanani lähtee äärimmäisen vahva tunne siitä että mie riitän ja pärjään. Lukion lisäksi kesätyöni Imatran kaupungilla viestinnänharjoittelijana on antanut valmiuksia tulevaisuutta varten - joskin hieman erilaisia kuin aluksi ajattelin. Tuntui uskomattomalta päästä tutustumaan "alan töihin" ennen kuin on edes ehtinyt opintoja aloittaa, mutta nyt työjaksoni jälkeen ymmärrän, että kaikkein eniten olen oppinut aikuisten maailmasta.

Työelämän säännöt, valtarakenteet ja toimintakulttuurit isossa organisaatiossa tuntuivat vaikeammilta ymmärtää kuin mikään oppiaine ikinä, ja kaiken huijaksi kukaan aikuinen ei pureskele niitä valmiiksi auki vaan kaikki pitää huomata itse. Sen sijaan aikuiset muuttuivat yhtäkkiä yhdenvertaisiksi työkavereiksi. Erityisesti koulumaailma on totuttanut ajatukseen, että kaikki aikuiset ovat jollain tavalla auktoriteetin asemassa, minkä vuoksi niin on helppo suhtautua aikuisiin ylipäätään. Aluksi vierastin uutta tilannetta, mutta alkujännityksestä toivuttua aloin oppia suhtautumaan aikuisiin kuin - noh - ihmisiin ja nykyään puhun jo melkein kohtalaisesti kahvihuone-smalltalkkia.

Miun kesäni Imatralla kului pääasiassa konttorissa #KESÄIMATRALLA -kampanjan parissa, enkä olisi voinut parempaa työtä toivoa. Aiemmin suuri ja kolkko kaupungintalo on alkanut tuntua kotoisalta, ja hieman tulee ikävä ruokatunteja, joilla milloin analysoitiin horoskooppeja ja milloin päiviteltiin kuinka voisin olla muiden pöytäseuralaisten lapsi tai lapsenlapsi. Kun hain viestinnänharjoittelijan paikkaa, pistin itseni niin koville etten olisi voinut kuin ihaila, jos joku muu olisi valittu, ja samalla linjalla pyrin jatkamaan koko kesän. En tunnu osaavan tehdä asioita muuten kuin täysillä, sillä ennen kesätyötä annoin kaikkeni yhtä lailla ylioppilaskirjoituksille ja pääsykokeille. Rankan rupeaman jälkeen häämöttää lopultakin muutaman viikon loma, ja nyt voin sanoa tyytyväisenä olevani viimeistä päivää Imatran kaupungin viestintäharjoittelija.